

Arrest

nr. 253 880 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 december 2019, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 18 juni 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/12/2019 werd ingediend door:

Naam: [A.M.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Somalië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde [A.M.A.] [...] in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Voorgelegde documenten:

- attest OCMW, Kortrijk dd 5/02/2020 dat de Belgische referentiepersoon sinds 12/08/2014 leefloon ontvangt van 1270,51€

Uit het voorgelegde attest van het OCMW Kortrijk dd 5/02/2020 blijkt dat de Belgische referentiepersoon sinds 12/08/2014 tot heden een leefloon ontvangt van 1270,51€. We kunnen met deze middelen geen rekening houden aangezien ze verworven zijn uit het leefloon.

Conform art. 40ter dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dit om voor zichzelf en degene door wie zij zich wenst te laten vervoegen, te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter dat de Belgische referentiepersoon reeds ten laste valt van de overheid.

Een tweede reden tot weigering zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°, waar art. 40ter van de wet van 15.12.1980 naar verwijst.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen van ten laste zijn worden volgende bewijzen voorgelegd:

- geregistreerd huurcontract; 850€ (dd 1/05/2018 naar 900€)

- bewijs van ten laste zijn, attest geen inkomsten Somalië: (The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium) dd 21/08/2019, waarin is opgenomen dat betrokkene altijd afhankelijk is geweest van zijn ouders, en dat hij geen enkele bron van inkomen had in Somalië. Ook niet tewerkgesteld was, of enig ander private werkzaamheden. De Ambassade verklaart ook dat hij geen enkele vorm van Sociale uitkeringen genoten heeft in Somalië.

- attest geneesheer ivm mantelzorg: dat de Belgische referentiepersoon omwille van medische redenen niet kan werken, waardoor ze de hulp van haar zoon dringend en noodzakelijk nodig heeft. Hij is de belangrijkste mantelzorger (haar echtgenoot is ook ziek)
- attest OCMW, Kortrijk dd 5/02/2020 dat de Belgische referentiepersoon sinds 12/08/2014 leefloon ontvangt van 1270,516
- attest OCMW Kortrijk dd 5/02/2020 op naam van betrokkene dat hij geen enkele vorm van financiële of materiële steun ontvangt.
- attest mutualiteit voor gans de familie

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft een visumaanvraag gedaan om zijn moeder te komen vergezellen toen hij nog minderjarig was. Het spreekt voor zich dat voor zover zijn ouders (of 1 van hen) nog in het land waren dat hij als minderjarige ten laste was. Echter, betrokkene is aangekomen in augustus 2013 en bevond zich reeds in Duitsland in januari 2014 om er asiel aan te vragen. Hij is ten gevolge van zijn afwezigheid pas veel later, namelijk op 21.11.2014 afgevoerd van ambtswege. Mijnheer is dus zijn verblijfsrecht onder voorwaarden kwijt gespeeld door het land de verlaten en de verlenging niet meer aan te vragen. Nadien heeft hij zich dan, intussen volwassen, terug aangemeld in België om asiel te verwerven, dit is hem niet toegestaan. Als hij dan heden gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn moeder, die intussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen, dient hij aan de voorwaarden te voldoen zoals elke andere aanvrager. Hij dient als volwassene aan te tonen buitengewoon afhankelijk te zijn van zijn moeder, dat is: van in het land van herkomst of origine, om het verblijfsrecht te kunnen verwerven. Het attest van de ambassade van Somalië vertelt daar helemaal niets over. Dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Somalië altijd ten laste is geweest van zijn ouders, wordt niet betwist, hij was immers minderjarig. Echter, intussen is hij 25 jaar. Voor zover hij intussentijd terug zou gekeerd zijn naar Somalië dient hij aan te tonen bij terugkeer afhankelijk te zijn geweest van zijn ouders, voor zover hij in een derde land zou hebben verbleven kan dit tegenover die derde land, worden aangetoond. Indien hij al die tijd wisselend legaal (bvb tijdens de asielaanvraag) en illegaal in België heeft verbleven kan de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine uiteraard niet worden aangetoond. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door niet tijdig de verlenging van zijn verblijf aan te vragen, te verdwijnen, ettelijke bevelen niet op te volgen.

Ten slotte wat betreft het attest van de dokter, dat de aanwezigheid van betrokkene nodig is om voor zijn moeder te zorgen. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is er voorzien dat voorzover betrokkene, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, hij het verblijfsrecht kan bekomen. Omgekeerd is dit echter niet voorzien. De referentiepersoon is houder van de Belgische nationaliteit. Indien zij niet meer zelfstandig kan wonen, kan zij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen, beroep doen op een poetsvrouw wegens medische redenen, ... De referentiepersoon kan er uiteraard ook voor kiezen een plaatsje te reserveren in een rust- en verzorgingstehuis. Hoe dan ook, indien men het verblijfsrecht aanvraagt op basis van gezinshereniging dient men aan de voorwaarden te voldoen, dat is geen verblijf dat om humanitaire redenen kan worden toegestaan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25/04/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst of origine, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis als artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden, hij kan het verblijfsrecht als familielid van een Belgische, niet genieten. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40bis, § 2, 40ter, eerste lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, met artikel 40ter, en met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, wanneer zij stelt dat het ten laste zijn al moest plaatsvinden in het land van herkomst.

De wet bepaalt immers nergens op welk tijdstip of welke locatie het ten laste zijn diende te ontstaan. Door te stellen dat het ten laste zijn al diende plaats te vinden in het land van herkomst, schendt de verwerende partij dan ook artikel 40bis, §2, eerste lid Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid is op dat vlak bovendien duidelijk en behoeft geen verdere interpretatie.

Mocht verwerende partij verwijzen naar Europese rechtspraak, dan repliceert verzoekende partij alvast dat het in casu over gezinshereniging met een Belg gaat (die geen gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer) en dus een internrechtelijk Belgische bepaling.

Bovendien zijn de Europese regels minimumnormen. Zelfs mochten deze in casu van toepassing zijn, dan nog kan de Belgische wetgever soepeler zijn dan de Europese minimumnormen.

II.1.4. Bovendien maakt de verwerende partij geenszins duidelijk welke vorm van bijkomende bewijzen zij verwacht. Immers, verzoekende partij bracht het bewijs van de Somalische ambassade dat zij altijd afhankelijk is geweest van haar ouders in haar land van herkomst/origine, Somalië. Verwerende partij betwist dit overigens niet en stelt dat verzoekende partij in Somalië geacht wordt van haar ouders afhankelijk te zijn geweest gezien zij minderjarig was.

Zij gooit het echter over een andere boeg en stelt het volgende:

Een tweede reden tot weigering zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°, waar art. 40ter van de wet van 15.12.1980 naar verwijst.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen van ten laste zijn worden volgende bewijzen voorgelegd:

- geregistreerd huurcontract; 850€ (dd 1/05/2018 naar 900€)
- bewijs van ten laste zijn, attest geen inkomsten Somalië: (The Embassy of the Federal Republic of Somalia in Belgium) dd 21/08/2019, waarin is opgenomen dat betrokkene altijd afhankelijk is geweest van zijn ouders, en dat hij geen enkele bron van inkomen had in Somalië. Ook niet tewerkgesteld was, of enig ander private werkzaamheden. De Ambassade verklaart ook dat hij geen enkele vorm van Sociale uitkeringen genoten heeft in Somalië.
- attest geneesheer ivm mantelzorg: dat de Belgische referentiepersoon omwille van medische redenen niet kan werken, waardoor ze de hulp van haar zoon dringend en noodzakelijk nodig heeft. Hij is de belangrijkste mantelzorger (haar echtgenoot is ook ziek)
- attest OCMW, Kortrijk dd 5/02/2020 dat de Belgische referentiepersoon sinds 12/08/2014 leefloon ontvangt van 1270,516
- attest OCMW Kortrijk dd 5/02/2020 op naam van betrokkene dat hij geen enkele vorm van financiële of materiële steun ontvangt.
- attest mutualiteit voor gans de familie

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft een visumaanvraag gedaan om zijn moeder te komen vergezellen toen hij nog minderjarig was. Het spreekt voor zich dat voor zover zijn ouders (of 1 van hen) nog in het land waren dat hij als minderjarige ten laste was. Echter, betrokkene is aangekomen in augustus 2013 en bevond zich reeds in Duitsland in januari 2014 om er asiel aan te vragen. Hij is ten gevolge van zijn afwezigheid pas veel later, namelijk op 21.11.2014 afgevoerd van ambtswege. Mijnheer is dus zijn verblijfsrecht onder voorwaarden kwijt gespeeld door het land de verlaten en de verlenging niet meer aan te vragen. Nadien heeft hij zich dan, intussen volwassen, terug aangemeld in België om asiel te verwerven, dit is hem niet toegestaan. Als hij dan heden gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn moeder, die intussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen, dient hij aan de voorwaarden te voldoen zoals elke andere aanvrager. Hij dient als volwassene aan te tonen buitengewoon afhankelijk te zijn van zijn moeder, dat is: van in het land van herkomst of origine, om het verblijfsrecht te kunnen verwerven. Het attest van de ambassade van Somalië vertelt daar helemaal niets over. Dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Somalië altijd ten laste is geweest van zijn ouders, wordt niet betwist, hij was Immers minderjarig. Echter, intussen is hij 25 jaar. Voor zover hij intussentijd terug zou gekeerd zijn naar Somalië dient hij aan te tonen bij terugkeer afhankelijk te zijn geweest van zijn ouders, voor zover hij in een derde land zou hebben verbleven kan dit tegenover die derde land, worden aangetoond. Indien hij al die tijd wisselend legaal (bvb tijdens de asielaanvraag) en illegaal in België heeft verbleven kan de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine uiteraard niet worden aangetoond. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door niet tijdig de verlenging van zijn verblijf aan te vragen, te verdwijnen, ettelijke bevelen niet op te volgen.

Ten slotte wat betreft het attest van de dokter, dat de aanwezigheid van betrokkende nodig is om voor zijn moeder te zorgen. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is er voorzien dat voorzover betrokkene, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, hij het verblijfsrecht kan bekomen. Omgekeerd is dit echter niet voorzien. De referentiepersoon is houder van de Belgische nationaliteit. Indien zij niet meer zelfstandig kan wonen, kan zij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen, beroep doen op een poetsvrouw wegens medische redenen, ... De referentiepersoon kan er uiteraard ook voor kiezen een plaatsje te reserveren in een rust- en verzorgingstehuis. Hoe dan ook, indien men het verblijfsrecht aanvraagt op basis van gezinshereniging dient men aan de voorwaarden te voldoen, dat is geen verblijf dat om humanitaire redenen kan worden toegestaan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25/04/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste

zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Zelf als er aldus vanuit wordt gegaan dat afhankelijkheid in het land van herkomst een voorwaarde zou zijn om verblijf te verkrijgen – quod non – dan nog kan deze aanvraag niet geweigerd worden omdat het vaststaat dat verzoekende partij weldegelijk steeds ten laste was van haar moeder in het land van herkomst, Somalië.

In de bestreden beslissing vindt verwerende partij nog een andere voorwaarde uit om de aanvraag te weigeren: zij stelt dat verzoekende partij moet aantonen dat zij in elk land waar zij zich ooit bevonden heeft afhankelijk was van haar moeder. Dit tart werkelijk alle verbeelding en schendt op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis, §2, eerste lid Vreemdelingenwet.

Het staat tevens vast dat verzoekende partij sinds 2013 altijd gedomicilieerd is geweest bij haar moeder en ten laste is geweest van haar:

Het gegeven dat betrokkene sedert 25/04/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Zoals reeds bewezen, was verzoekende partij steeds ten laste van haar moeder in het land van herkomst, maar ook in België is zij steeds ten laste geweest van haar moeder Immers, zij is sinds 2013 altijd gedomicilieerd geweest op het adres van haar moeder en heeft nooit zelf kunnen werken om 2 redenen: zij is de voornaamste mantelzorger van haar moeder die permanente verzorging nodig heeft én zij mocht niet werken omwille van haar precair verblijfssituatie in België.

Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd daar waar zij stelt dat het aan verzoekende partij toekomt om (met nog meer bewijsstukken) aan te tonen dat zij ook in België steeds afhankelijk is geweest van haar moeder.

Verwerende partij schendt hier dan ook op flagrante wijze de materiële motiveringplicht.

Verwerende partij blijft op dit punt erg vaag en stelt dat er onvoldoende zou zijn aangetoond dat verzoekende partij effectief afhankelijk is van haar moeder en op haar adres gedomicilieerd is sinds 2013.

Zij gaat niet nader in op de bewijzen die werden voorgelegd omtrent het feit dat de verzoekende partij niet beschikt over onroerende goederen of inkomsten in haar land van herkomst en evenmin OCMW-steun ontvangt. Nochtans ontkent zij niet deze bewijzen tevens te hebben ontvangen.

Zij stelt dat er niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij effectief onvermogen is en dat het reeds geruime tijd gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres als de referentiepersoon onvoldoende bewijs vormt.

Nochtans houdt het beginsel van de materiële motiveringsverplichting juist in dat de verwerende partij dient uit te leggen waarom zij een bepaalde beslissing neemt en hierbij rekening dient te houden met alle elementen die haar werden voorgelegd.

Hier is dit geenszins op afdoende wijze gebeurd. Het louter opsommen van een bewijs, zonder te stellen waarom dit in concreto niet wordt weerhouden, kan onmogelijk een afdoende motivering uitmaken.

II.1.5. Verzoekende partij weet immers niet waarom er geen rekening lijkt te worden gehouden met het feit dat zij[...] geen OCMW-uitkering ontvangt (als bewijs dat zij ook in België afhankelijk is van haar moeder) , noch met het attest dat zij voorlegde van de Somalische ambassade waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft (gehad) in Somalië en altijd afhankelijk is geweest van haar ouders.

Verwerende partij geeft evenmin aan wat zij dan wel concreet verwacht.

In die zin heeft zij dan ook het beginsel van de materiële motiveringsverplichting geschonden.

II.1.7 Betreffende het argument dat verzoekende partij OCMW steun ontvangt en dat verwerende partij meent hier geen rekening mee te moeten houden, merkt verzoekende partij op dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om te kunnen werken, zoals blijkt uit de verschillende medische attesten die zij voorlegde, (stuk 2) Bovendien had verwerende partij rekening moeten houden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij. Immers, verzoekende partij is de voornaamste mantelzorger van haar moeder en haar bijstand wordt dringend en noodzakelijk geacht door de behandelende arts van haar moeder.

II.1.8. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, artikel 40bis, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. In voorliggende zaak heeft verweerder de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd om twee redenen. Verweerder heeft in de eerste plaats aangegeven dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de persoon die verzoeker wenst te vervoegen, zijn Belgische moeder, een leefloon ontvangt en er, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om te bepalen of de te vervoegen persoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt geen rekening kan worden gehouden worden met middelen verkregen uit het leefloon. Als tweede reden om de verblijfsaanvraag te weigeren heeft verweerder aangegeven dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan deze aanvraag en dus reeds in het land van herkomst of origine, ten laste was van zijn moeder.

Wat betreft het eerste weigeringsmotief kan slechts worden vastgesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoekers moeder sedert 12 augustus 2014 onafgebroken een leefloon ontvangt. Om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf te kunnen laten gelden dient verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan eenentwintig jaar, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van dezelfde wet, evenwel aan te tonen dat de persoon die hij wenst te vervoegen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De wetgever heeft in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verweerder bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de persoon die wordt vervoegd geen rekening mag houden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering en dat de werkloosheidsuitkering alleen in aanmerking kan worden genomen indien de te vervoegen Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Aangezien verzoekers moeder slechts beschikt over een leefloon kon verweerder derhalve oordelen dat deze vrouw ten laste valt van de Belgische overheid en, nu niet blijkt dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, niet is voldaan aan een van de vereisten om te kunnen besluiten dat verzoeker een recht op verblijf op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan laten gelden.

Met zijn betoog dat zijn Belgische moeder zich in de onmogelijkheid bevindt om te kunnen werken, dat hij haar voornaamste mantelzorger is en dat zijn bijstand, volgens de huisarts van zijn moeder, dringend en noodzakelijk is toont verzoeker niet aan dat werd voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste die is voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat verweerder verkeerdelijk heeft aangegeven dat zijn moeder zelf reeds ten laste valt van de overheid.

Een schending van de artikelen 40bis, § 2, 40ter, eerste lid en 42 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan, wat betreft het eerste weigeringsmotief, niet worden vastgesteld.

Aangezien het motief dat niet is voldaan aan één van de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen is de kritiek die verzoeker ontwikkelt tegen het tweede weigeringsmotief niet dienend. De eventuele gegrondheid van een grief die is gericht tegen een overtollig motief in een beslissing kan immers niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK